

prawoboze.org

Aneks 8g: Prawa nazireatu i ślubów — dlaczego dziś nie mogą być zachowywane

Ta strona jest częścią serii badającej prawa Boga, które mogły być zachowywane wyłącznie wtedy, gdy Świątynia znajdowała się w Jerozolimie.

- [Aneks 8a: Prawa Boga, które wymagają Świątyni](#)
- [Aneks 8b: Ofiary — dlaczego dziś nie mogą być zachowywane](#)
- [Aneks 8c: Święta biblijne — dlaczego żadne z nich nie może być dziś zachowywane](#)
- [Aneks 8d: Prawa oczyszczenia — dlaczego nie mogą być zachowywane bez Świątyni](#)
- [Aneks 8e: Dziesięciny i pierwociny — dlaczego dziś nie mogą być zachowywane](#)
- [Aneks 8f: Obrzęd Komunii — Ostatnia Wieczerza Jezusa była Paschą](#)
- [Aneks 8g: Prawa nazireatu i ślubów — dlaczego dziś nie mogą być zachowywane](#) (Ta strona).
- [Aneks 8h: Częściowe i symboliczne posłuszeństwo związane ze Świątynią](#)
- [Aneks 8i: Krzyż i Świątynia](#)

Prawa dotyczące ślubów, w tym ślub nazireatu, pokazują, jak głęboko niektóre przykazania Tory zależą od systemu Świątyni ustanowionego przez Boga. Ponieważ Świątynia, ołtarz i lewickie kapłaństwo zostały usunięte, tych ślubów nie da się dziś doprowadzić do końca. Współczesne próby naśladowania lub „uduchowienia” tych ślubów — zwłaszcza ślubu nazireatu — nie są posłuszeństwem, lecz wynalazkami. Prawo definiuje, czym te śluby są, jak się zaczynają, jak się kończą i jak muszą zostać dopełnione przed Bogiem. Bez Świątyni żaden ślub Tory nie może zostać wypełniony tak, jak Bóg nakazał.

Co Prawo nakazywało o ślubach

Prawo traktuje śluby z absolutną powagą. Gdy ktoś składał Bogu ślub, stawał się on wiążącym zobowiązaniem, które należało wypełnić dokładnie tak, jak zostało obiecano (Liczb 30:1-2; Powtórzonego Prawa 23:21-23). Bóg ostrzegał, że zwleknięcie lub niewypełnienie ślubu jest grzechem. Jednak wypełnienie ślubu nie było jedynie sprawą wewnętrzną ani symboliczną — wymagało działania, ofiar i udziału Bożego sanktuarium.

Wiele ślubów obejmowało ofiary dziękczynne lub dobrowolne, co oznacza, że ślub musiał zostać dopełniony przy ołtarzu Boga, w miejscu, które On wybrał (Powtórzonego Prawa 12:5-7; 12:11). Bez ołtarza żaden ślub nie mógł zostać doprowadzony do końca.

Ślub nazireatu — prawo zależne od Świątyni

Ślub nazireatu jest najjaśniejszym przykładem przykazania, którego dziś nie da się wypełnić, mimo że kilka zachowań z nim związanych można nadal naśladować. Liczb 6 opisuje ślub nazireatu szczegółowo, a rozdział wyraźnie rozróżnia zewnętrzne znaki odłączenia od wymagań, które czynią ślub ważnym przed Bogiem.

Zewnętrzne znaki obejmują:

- Oddzielenie od wina i wszelkich produktów z winorośli (Liczb 6:3-4)
- Pozwolenie, by włosy rosły — bez brzytwy na głowie (Liczb 6:5)
- Unikanie nieczystości od zmarłych (Liczb 6:6-7)

Ale żadne z tych zachowań nie tworzy ani nie kończy ślubu nazireatu. Zgodnie z Prawem ślub staje się dopełniony — i staje się przyjęty przed Bogiem — dopiero wtedy, gdy osoba idzie do sanktuarium i przedstawia wymagane ofiary:

- Ofiarę całopalną
- Ofiarę za grzech
- Ofiarę wspólnotową
- Ofiary z pokarmów i napojów

Te ofiary zostały nakazane jako niezbędne zakończenie ślubu (Liczb 6:13-20). Bóg wymagał także dodatkowych ofiar, jeśli doszło do przypadkowego splugawienia, co oznacza, że ślub nie może być kontynuowany ani rozpoczęty na nowo bez systemu Świątyni (Liczb 6:9-12).

Dlatego ślub nazireatu nie może dziś istnieć. Człowiek może naśladować pewne zewnętrzne zachowania, lecz nie może wejść w ślub, kontynuować go ani doprowadzić do końca tak, jak Bóg go zdefiniował. Bez ołtarza, kapłaństwa i sanktuarium nie ma ślubu nazireatu — jest tylko ludzka imitacja.

Jak Izrael był posłuszny

Wierni Izraelici, którzy składali ślub nazireatu, byli posłuszni Prawu od początku do końca. Oddzielali się w czasie ślubu, unikali nieczystości, a następnie szli do sanktuarium, aby zakończyć ślub ofiarami, których Bóg wymagał. Nawet przypadkowe splugawienie wymagało konkretnych ofiar, aby „zresetować” ślub (Liczb 6:9-12).

Żaden Izraelita nigdy nie kończył ślubu nazireatu w wiejskiej synagodze, w prywatnym domu ani poprzez symboliczną ceremonię. Musiało się to odbyć w sanktuarium, które Bóg wybrał.

Tak samo było z innymi ślubami. Wypełnienie wymagało ofiar, a ofiary wymagały Świątyni.

Dlaczego tych ślubów nie da się dziś zachowywać

Ślub nazireatu — i każdy ślub w Torze, który wymaga ofiar — nie może dziś zostać zakończony, ponieważ ołtarz Boga już nie istnieje. Świątyni nie ma. Kapłaństwo nie pełni służby. Sanktuarium jest nieobecne. A bez tego końcowy i niezbędny akt ślubu nie może się wydarzyć.

Tora nie pozwala, aby ślub nazireatu został „zakończony duchowo” bez ofiar. Nie pozwala współczesnym nauczycielom tworzyć symbolicznych zakończeń, alternatywnych ceremonii ani prywatnych interpretacji. Bóg zdefiniował, jak ślub ma się zakończyć, i usunął środki posłuszeństwa.

Dlatego:

- Nikt dziś nie może złożyć ślubu nazireatu zgodnie z Torą.
- Żaden ślub obejmujący ofiary nie może zostać dziś wypełniony.
- Każda symboliczna próba naśladowania tych ślubów nie jest posłuszeństwem.

Te prawa pozostają wieczne, lecz posłuszeństwo jest niemożliwe, dopóki Bóg nie przywróci Świątyni.

Jezus nie unieważnił tych praw

Jezus nigdy nie zniósł praw o ślubach. Ostrzegał ludzi, aby unikali lekkomyślnych przysięg ze względu na ich wiążący charakter (Mateusza 5:33-37), lecz nie usunął ani jednego wymogu zapisanego w Liczbach czy w Powtórzonym Prawie. Nie powiedział swoim uczniom, że ślub nazireatu jest przestarzały ani że śluby nie wymagają już sanktuarium.

Fakt, że Paweł ogolił głowę (Dzieje 18:18) i uczestniczył w kosztach oczyszczenia w Jerozolimie (Dzieje 21:23-24), potwierdza, że Jezus nie unieważnił praw o ślubach i że przed zniszczeniem Świątyni Izraelici nadal wypełniali swoje śluby dokładnie tak, jak wymagała Tora. Paweł nie dopełnił niczego prywatnie ani w synagodze; poszedł do Jerozolimy, do Świątyni i do ołtarza, ponieważ Prawo

określa, gdzie ślub ma zostać doprowadzony do końca. Tora definiuje, czym jest ślub nazireatu, i według Tory żaden ślub nie może zostać wypełniony bez ofiar w Bożym sanktuarium.

Symboliczne posłuszeństwo jest nieposłuszeństwem

Tak jak w przypadku ofiar, świąt, dziesięcin i praw oczyszczenia, usunięcie Świątyni zmusza nas, by te prawa czcić — nie przez wymyślanie zastępstw, lecz przez odmowę twierdzenia, że jesteśmy posłuszni tam, gdzie posłuszeństwo jest niemożliwe.

Naśladowanie dziś ślubu nazireatu przez zapuszczanie włosów, powstrzymywanie się od wina lub unikanie pogrzebów nie jest posłuszeństwem. Jest to symboliczne działanie oderwane od przykazań, które Bóg rzeczywiście dał. Bez ofiar w sanktuarium ślub jest nieważny od samego początku.

Bóg nie przyjmuje symbolicznego posłuszeństwa. Czciiciel, który boi się Boga, nie wymyśla zastępstw dla Świątyni ani dla ołtarza. Czci Prawo, uznając granice, które sam Bóg ustanowił.

Zachowujemy to, co można zachowywać, i czcimy to, czego nie można

Ślub nazireatu jest święty. Śluby w ogóle są święte. Żadne z tych praw nie zostało zniesione i nic w Torze nie sugeruje, że pewnego dnia zostaną zastąpione symbolicznymi praktykami lub wewnętrznymi intencjami.

Ale Bóg usunął Świątynię. Dlatego:

- Nie możemy dopełnić ślubu nazireatu.
- Nie możemy dopełnić ślubów, które wymagają ofiar.
- Czcimy te prawa, nie udając, że wypełniamy je symbolicznie.

Posłuszeństwo dzisiaj oznacza zachowywanie przykazań, które nadal mogą być zachowywane, oraz czczenie pozostałych, dopóki Bóg nie przywróci sanktuarium. Ślub nazireatu pozostaje zapisany w Prawie, lecz nie może być zachowywany, dopóki ołtarz znów nie stanie.